

кова хубаво? — Защото сж гладни. За хлѣбъ пѣятъ тѣ. Защо работятъ свещеницитѣ, учителитѣ, сждитѣ? — За хлѣбъ. Ще кажете, че тѣ работятъ идейно. — За хлѣбъ работятъ всички. Има неумолими закони въ живота. Гладътъ е единъ неумолими законъ. Безъ хлѣбъ не може да се живѣе. Азъ взимамъ „хлѣба“ въ широкъ смисълъ на думата, а не както обикновено го разбиратъ. Ако можеше безъ хлѣбъ, Богъ щѣше да създаде другъ свѣтъ, а не сегашния. Като знаеше това, Той даде много хлѣбъ на хората, да бждатъ всички сити и доволни. Като се храни, човѣкъ преживява възвишени и благородни чувства. Храната не е само физическа, т. е. материална, но и сърдечна, и умствена. Значи, като мисли, като чувствава, като прави добри дѣла, човѣкъ пакъ се храни. При това хранене той усѣща нужда отъ ближния си, да сподѣли съ него своитѣ мисли, чувства и постѣпки. Сподѣляйте тогава и материалната си храна съ своя ближень, да става правилно обмѣната.

„Да наеме работници за лозето си.“ Копането е специална работа. Дълго време човѣкъ трѣбва да посещава Божествения университетъ, докато се научи да копае. Като копае, той вдига и слага мотика и казва „ха“. Какво означава това „ха“? — Усилие, трудъ. Единъ турчинъ, кафеджия, чукалъ кафе въ голѣмъ камененъ хаванъ предъ дюкяна си и на всѣко слагане на чука се чувало звукътъ „ха“. Въ това време край дюкяна миналъ единъ човѣкъ и се спрѣлъ да гледа, какво прави турчинътъ. Като чувалъ при всѣко слагане на чука звука „ха“, той казалъ на турчина: Приятелю, хайде да станемъ съдружници. Ти ще чукашъ кафето, а азъ ще викамъ „ха“. Турчинътъ го погледналъ, усмихналъ се и казалъ: Съгласенъ съмъ. Започнали заедно да работятъ. Турчинътъ вдигалъ и слагалъ тежкия чукъ, а съдружникътъ внимавалъ да улови момента, когато трѣбва да каже „ха“. Така свършили чукането на кафето. Турчинътъ правилъ кафета на посетителитѣ си и турялъ десетачетата въ една добре затворена тенекиена кутийка. Съдружникътъ му казалъ: Приятелю, трѣбва да дадешъ и на мене половината печалба. Турчинътъ си мълчалъ, нищо не му казвалъ. Тогава той завелъ дѣло противъ кафеджията. Като се явили предъ сждията, съдружникътъ разказалъ цѣлата история и настоявалъ да получи частъ отъ печал-